

1943

1944

VERSKI LIST ZA MLADINO*

Lado Smrekar:

Rajnemu Ladislavu Skupku v slovo

Lepa krona je kraljevska
iz kovanega zlata,
lepša lilija je čista,
ki krasi mladeniča.

Lepa cvetka je devištvo,
a še lepša mučeništvo,
ki za blagor naroda
hrabrim zraste iz srca.

Komunizem se vsiljuje,
hud sovražnik je Boga,
s svojim ostrim srpom kljuje
in drobi polét duha.

Kjer pristaše pridobiva,
se pod krinko varno skriva,
a obraz njegov je grd,
sama zloba, sama smrt.

Lado, ti si ga spoznal.
Komunizem ni te vžgal.
Planil si v krvavi boj
sredi svetih borcev roj.

Vstopil si vesel med fante,
ki bore se za Boga,
padel si. In kri nedolžna
tvoja vpije do neba.

Bil si eden svetih fantov,
zato pa tudi padel si;
saj brezbožni komunizem
le najboljše nam mori.

Zemlja, oh, izpljuni
te izvržence sveta,
ki so nam obup prinesli
in še toliko — gorja.

Leto IX.

Št. 9-10.

Gospod, reši nas!

Sveti evangelist Matej pripoveduje, da je nekoč Jezus hodil po morju. Sv. Peter je hotel priti po vodi k njemu. Ko pa je videl silni veter, se je zbal; začel se je potapljati in v smrtnem strahu je zavpil: »Gospod, reši me!« Jezus je stegnil roko in ga dvignil k sebi.

Še nobeno leto niso bila naša sreča tako potrta in zbegana, tako polna globoke žalosti in težkih skrbi kot letos. Okrog našega malega naroda so zapljuskali nad vse nevarni valovi v obliki pogubnega komunizma, ki nas hoče oropati dveh najdragocenejših biserov: vere in narodnosti.

V tej silni stiski nas opozarja naš prevzvišeni gospod škof, naj se zatečemo k Jezusovemu presvetemu Srcu za pomoč: »Gospod, reši nas!«

Lučkar, Lučkarica! Počitnice so pred vrati in ti boš imel mnogo prostega časa. Porabi ga takole:

1. Obišči prav vsak dan Jezusa v cerkvi. Če ti je le količkaj mogoče, bodi pri sveti maši in zmoli litanije presvetega Srca Jezusovega.

2. Ne pozabi nikoli na jutranjo in večerno molitev in večkrat med dnevom vzdihni: »Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!«

3. Vsako nedeljo prejmi sv. obhajilo in ga daruj za rešitev našega naroda iz sedanjih stisk. Ko ti bo Jezus počival

v srcu, ga zaprosi: »Gospod, reši nas, kakor si rešil Petra, ko se je potapljal.«

Lepo prosim, storite, kakor sem vam nasvetoval. Vaša pobožna molitev bo ganila Jezusovo presveto Srce, ki bo rešilo naš narod. Gospod usliši najraje molitev nedolžnih otrok.

Urednik.

Gospod, reši me!

»Moja ljuba Mati božja! Ti mi pomagaj in stori, da se Ti v maju tudi naša družina posveti!...« Tako je prosil Boris v svoji skrivni »kapelici« ves letošnji majnik.

Borisovi bogati starši stanujejo v svoji veliki hiši sredi Ljubljane. Bog jim je skazal mnogo dobrot, toda ravno zaradi njih so Ga pozabili. Kot toliko drugih so tudi oni prenehali hoditi k sv. maši, pa tudi doma se molitev ni nikdar glasila. Boris je slišal prvo zdravamarijo šele v šoli; do svojega sedmega leta pa je rasel kot divja sadika, brez nege in trdne opore. Zato pa je sedaj tem bolj vzljubil dobrega Jezusa, zlasti po prvem svetem obhajilu, pa čeprav ni bilo ob njem pri tej slovesnosti ne mamice in ne očka. Čutil je, da onadva ne ljubita Jezusa, in zlasti pozneje, ko je nekoliko dorasel, je zaradi tega krvavelo njegovo dobro srce.

Včasih je prosil mamico, naj gre z njim k sveti maši, a je dobil trpek odgovor, da ne utegne. Tudi očka se mu je smejal, ko ga je nekoč povabil s seboj...

Pa je prišel letošnji majnik. Gospod katehet je pravil v šoli mnogo lepega o Mariji in Njenem brezmadežnem Srcu. Rekel je otrokom, naj prosijo starše, da se tudi njihove družine posvete in mnogo Borisovih sošolcev je z radostnim smehom na ustnicah pripovedovalo o domačem slavju — posvetitvi.

Tudi Boris je sklenil, da bo govoril z mamo. Ko je prišel iz šole, je stopil k njej in se je ljubeznivo oklenil.

»Mamica, kajne, da se bomo tudi mi posvetili Marijinemu Srcu?« je boječe izustil.

»Ne bodi no otročji! Saj imaš vendar že devet let...« se je zresnila mati, Boris pa se je žalosten umaknil v sobo in se zjokal...

Odslej je bil tih in zamišljen. Večkrat se je splazil skrivaj v podstrešno sobico, polno zavržene ropotije. Med staro šaro je našel sliko Matere božje. Nekoč je krasila spalnico — on se tega ne spominja — a končno se je morala umakniti moderni umetniški sliki. Očistil jo je prahu in pajčevin, postavil na zaboj in preklečal pred njo domala ves svoj prosti čas. Srce mu je napolnjevala sladka zavest, da ni sam. Marijo je čutil pri sebi in trdno upal, da bo omečila srce mamice in očka.

Toda dnevi so minevali, maj se je bližal koncu. Vse družine sošolcev so se že posvetile, Boris pa je zaman prosil v svoji »kapelici« milosti za starše...

»Kaj se ti ne zdi, da se je otrok zadnji čas spremenil?« je vprašala Borisova mati zaskrbljeno svojega moža.

»Tudi sam sem opazil. Tako tih je postal. Zdi se mi, da je bolan,« je odgovoril oče.

»Pa nikjer ga ni najti. Tolikokrat ga iščem. Tudi na dvorišče med otroke ne zahaja več.« Pogledala je skozi okno. »Vidiš, zopet ga ni nikjer! Le kje tiči vedno?«

Posvefimo Ti našo družino in vse naše življenje.

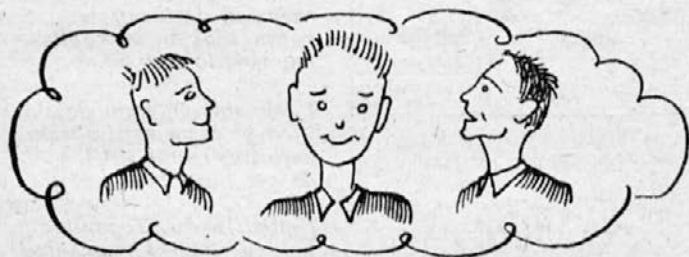
»Pred četrť ure je odšel iz kuhinje in — če se ne motim — so zatem zaškripala podstrešna vrata,« je pojasnjeval oče, potem pa sta se oba odpravila iz stanovanja. Stopila sta na podstreho in prisluhnila. Iz za vrat sobice sta zaslišala ihtenje in pridušen glas svojega sinka:

»Marija!... Zadnji majnik je danes... Poomaaagaj! Še je čas...«

Vrata so se odprla, Boris pa se je tako prestrašil, da še vstati ni mogel. Pred njim sta stala — mamica in očka. Pogled na sinka, ki kleče moli za svoje starše pred zavrženo Marijino podobo, ju je tako pretresel, da nista mogla do besede. Stopila sta bliže, Boris pa ju je objel in vzkliknil v joku: »Mamica, očka! Marija hoče posvetitev...«

* * *

Na prvo junijsko nedeljo, dan presv. Trojice, je prišel v srce Borisovih staršev po dolgih letih zopet ljubi Jezus. Popoldne pa se je vsa družina zbrala v sobi okrog Marijine slike, pred katero je Boris toliko premolil, in se slovesno posvetila brezmadežnemu Srcu. Sicer je mesec majnik že minil, a nič za to! Marija je na prošnjo malega apostola zakraljevala novi družini in ji prinesla večni maj...

FIL - TER

Posvetitev

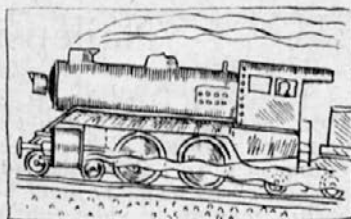
Risbe: Mazovec Miha.

*Zbrali so se trije bratci,
da bi se razgovorili,
kakšen dar bi ljubi mami
za njen praznik poklonili.*

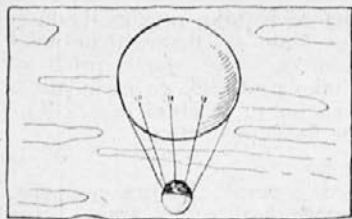
*Rekel je najmlajši bratec:
»Jaz poneseš ji konjička,
da popelje jo vrh grička
in od tam v nebeški raj!«*

*Zasmejala sta se brata:
»Ti si norček! Tvoje kljuse
bo počasno, Bog ve kdaj
mamico pripelje v raj!«*

*Drugi bratec je predlagal:
»Jaz ji kupim brzi vlak,
hitro mamico bo pripeljal
pred nebeški rajski prag.«*

Zasmejal se je najpečji:
»Smešen si! Saj veš, da vlak
vozi le po tleh železnih
in ne more v sinji zrak!

Jaz pa mamici bom nesel
najhitrejši zrakoplov,
da na njem bo odbrzela
k božji Mamici domov.«

Kar so rekli, so storili.
Materi so poklonili
eden konja, drugi vlak,
tretji zrakoplov lahak.

Mamica je vsa vesela,
radostna darila vzela:
konja, vlak in zrakoplov
kot voščilo treh sinov.

Pa je sinkom trem dejala:
»Jaz bi si najrajši zbrala
najhitrejši brzi stroj,
da pri Bogu bom takoj!«

Ugibali so bratci mali
kakšen stroj bi mami dali,
da bi hitro kakor blisk
prišla k Jezusu v obisk.

Uganko je rešila mati:
»Otročiči moji zlati,
najhitrejša izmed zvez
je molitev src nedolžnih,
ki predere do nebes!

Prosim vas, otroci moji,
najhitrejši stroj vzemite
in z molitvijo pristrčno
mamico v nebo peljite!«

Prof. Filip
Terčelj:

Najlepši biser

Poklical je vsedobrotni Bog keruba ter mu naročil:
»Pojdi na zemljo, zlati moj angel. Poišči mi najlepši biser
ter mi ga prinesi!« Poklonil se je krilatec božji pred Vse-
vednim in hitro kakor blisk odplaval na svet.

Znašel se je na bojnem polju. Po umazanih jarkih in
razritih zakopih je videl cele kupe mrličev. Iz smrtonosnih

ran jim je še tekla strjena, rdeča kri. Približal se je jarku, kjer je umiral mlad vojak. Na krvavem vratu je zevala globoka rana, iz katere je curljala kri na Marijino svetinjo, ki je umirajočemu blestela na prsih. Pristopil je kerub k umirajočemu junaku, se sklonil nad njim in s prstom prestregel kapljico krvi, ki je curkoma lila na zemljo. Dvignil se je v višave, prehitel vse brneče zrakoplove in z gorko kapljico na prstu stopil pred božji tron. Globoko se je priklonil pred Najvišjim, stegnil roko in na prstu pokazal kapljo sveže krvi. »Glej, Vsedobrotni, našel sem najdražji biser na svetu!« tako je dejal.

Pogledal je Bog z vsevidnimi očmi kapljico junaške krvi in dobrotno dejal: »Res je, angel moj zlati, prelepa in dragocena je junaška kri, ki jo vojak prelije za domovino, toda najlepši biser ni! Pojdi ponovno na zemljo in išči!«

Takoj je ubogal zvesti služabnik božji ter odletel na svet. Ustavil se je pred mestom in videl dolgo vrsto pogrebcev, ki se je vila na pokopališče. Pokopavali so bogatega človeka, ki je vse svoje obilno premoženje razdelil med ubožce in sirote. Za krsto, ki so jo peljali krasni, v črne odeje odeti konji na prelepem vozu, polnem dragocenih vencev, so stopali nešteti siromaki in jokale sirote. Pristopil je angel k dečku, siroti ubogi, in ulovil na prst solzo, ki jo je izjokal. S to solzo je kerub odletel v nebeške dvorce in ves vesel javil Očetu nebeškemu, da je našel najlepši biser na svetu. Pohvalil je neskončni Bog svojega angela: »Vidim, da si moder, angel moj zlati! Lepa, da prelepa je solza hvaležnosti, ki pade iz oči ubožcev, toda najlepši biser ni. Poizkusi v tretje in išči!«

Brez ugovora je v tretje odjadral krilatec božji na zemljo. Polet ga je zanesel v temen gozd. Bila je pomlad in vsa drevesa so bila posuta s svežim zelenjem. Po vejah so pele kukavice in švigale veverice. Na zeleni jasi se je ustavil nebeški krilatec in poslušal ptice pevke, ki so gostolele pomladne pesmi. Sredi popevk je pa začul prètresljiv jok. Začudeno in sočutno se je oziral angel po hosti. Kdo joka? Zdelo se mu je, da plaka možki. Preril se je skozi zeleno grmovje in obstal pred veliko skalo, poraslo z mahom. Pod skalo se je zvijal kosmat človek. Oblečen je bil v umazane cunje. Iz dveh velikih rogovil je naredil križ ter ga povezal s srobotjem. Dvigal je krčevito roki h križu in plakal na glas: »Kam sem zašel, moj dobri Bog! Imel sem verno mater in skrbnega očeta, pa sem ušel iz hiše ter se pridružil tolovajem. Ropali smo, požigali, klali celo starčke in otroke. Nedolžna kri se drži mojih zločinskih rok. Postal sem iz vernega človeka nesrečna propalica. Že sem nameraval umoriti sam sebe, pa mi je pred oči stopila slika moje dobre matere. Spomnil sem se njenih naukov: „Moj sin,“ tako mi je dejala, „Bog je neskončno dober! Če ga kdaj razžališ, poklekni pred križ in se skesaj. Če je odpustil razbojniku na križu, bo odpustil tudi tebi!“ Teh besed sem se spomnil, zbežal sem od tolovajev in sedaj skesan klečim pred križem. Odpusti,

usmiljeni Oče, izgubljenemu sinu! Tebe sem prebadal z grehi, pljuval sem Ti v sveto obličje in zločinsko umoril dušo, ki si mi jo dal! Pripravljen sem na najhujšo pokoro. Ostal bom v gozdu kot puščavnik, bičal bom svoje grešno telo in s solzami opral svojo veliko krivdo!« Zrušil se je pred križem in bridko jokal. Ptiči po drevju so utihnili. Pa je pristopil k skesanemu spokorniku krilatec božji, ulovil je na svoj prst skesano solzo ter odhitel z njo pred božji prestol. Neskončno Usmiljeni je ljubeznivo sprejel došlega keruba. Pohvalil ga je in rekel: »Zlati moj kerub! Izvršil si težko nalogo ter mi prinesel najdražji biser na svetu: solzo resničnega kesanja, kajti noben biser na zemlji ni lepši od solze, ki jo izjoka skesano in spokorjeno človeško srce!«

Kerub je zdrknul na kolena pred božjim tronom in v globoki molitvi zapel slavospev Modrosti in Ljubezni božji.

P. Krizostom:

Marija v zlati zarji

Z zlato zarjo ovenčana,
s svitom nebeškim
ožarjena,

Mati našega srca!
Venec živih zvezd
krog čela ji trepeče.
V naročju ji počiva
Jezus — vir vse sreče.

Romarji se sklanjajo pred njo:
»Ti veš, o Mati, da te ljubimo gorko.
Sprejmi nas za lučke v svoji kroni
in za rože bisernega venca.
Daj nam piti vsem ubogim
iz božjih milosti studenca!«

Zgodbe naše ljube Matere.

Devica v nebesa vzeta in kronana.

Cista in milosti polna je Marija prišla na svet; dolgo je bilo njeno življenje, a porabila ga je tako, da je ljubeče služila Bogu, si zaklad milosti množila in bila z Virom vseh milosti neločljivo združena kot njegova Mati. Kakor je On živel, trpel, ljubil, tako tudi Marija in izpila je z njim grenki kelih, ki ga je Sinu odločil Oče. Živela je ubožno in skrito, bila je žalostna, lačna, žejna, a polna usmiljenja, brezmadežno čista, polna srčnega miru sredi najhujšega preganjanja.

Samega božjega in svojega Sina Jezusa je hranila, če je bil lačen, ga napajala, kadar je bil žejen. Kot tujec je prišel, Marija ga je vzela pod streho, gol je bil, Marija pa ga je oblekla in v najstrašnejših trenutkih je stala pod njegovim križem. Kakšno krasno plačilo jo je pač čakalo, ko se je njena duša oprostila telesa in zaplavala v večna bivališča?

»Ti slava Jeruzalema, ti radost Izraela, ti dika našega ljudstva!« je nekoč veliki duhovnik pozdravil pogumno Judito, ki je mesto Betulijo rešila sovražnika Holoferna. »Ti slava večnega Jeruzalema, ti radost vseh izvoljenih, ti najvišja dika vseh stvari!« tako je pač odmevalo po nebesih, ko je Marija zapustila solzno dolino in oprta na svojega ljubega Sina Jezusa, vsa žareča od radosti, prihajala v nebesa.

Ze njeno svidenje z Jezusom na veliko noč zjutraj je bilo zanjo ura tolikšne radosti, da so se vse bridkosti velikega petka spremenile v en sam krik zmagoslavja; kakšno šele je moralo biti njeno svidenje v morju svetlobe Jezusovega veličanstva!

Strmeli so nad Marijino lepoto prvi starši, ki jim je bila Marija tolažba ob dnevu izгона iz raja, strme in spoštljivo so jo pozdravljali očaki kot svojo veličastno hčerko, katero jim je Bog obljubil, strmeli so nad njo preroki, ki

jim jo je dal Bog vnaprej gledati. Kako srečna sta na dan vnebovzetja bila njen oče in mati, kako blažen njen ženin sveči Jožef! Občudovala so Marijo trume angelov, ko je plavala skozi njihove ožarjene vrste; kajti kdo izmed njih, ki stojijo ob božjem prestolu, bi si upal sebe primerjati z Njo, ki jo sam njihov Gospod in Bog kliče svojo Mater!

Navdušeno govori sveti Bernard, ko premišljuje Marijino vnebovzetje: »Kdo le bi mogel do dna razumeti, kako veličastno je Kraljica sveta danes stopala v nebesa in s kakšnimi čustvi češčenja so ji naproti prišle vse nebeške trume, s kakšnimi hvalospevi so jo spravile pred Prestol veličastva, s kakšnim ljubeznivim obličjem, s kakšnim radostnim pogledom in nebeškim objemom jo je sprejel njen božji Sin in jo povzdignil nad vse druge stvari — ji dal čast, kakršna se spodobi tolikšni Materi, in slavo, kakršna je primerna veličanstvu božjega Sina!«

Ker Marija po svojih zaslugah in po milosti presega vsa druga ustvarjena bitja, je kot Mati božja prejela veličastno krono, to se pravi, vso čast in moč, kakršne so nebesa zmožna.

Očaki se lahko ponašajo, da so bili dedje božjega Sina; rodila pa ga je Marija, zato se ji častitljivi očaki klanjajo kot »Kraljici očakov«. Od daleč so gledali Odrešenika preroki, Marija pa ga je nosila v svojem naročju in pritiskala na svoje srce, zato je »Kraljica prerokov«. Z lilijami ozaljšane hodijo številne device za Jagnjetom; vse pa po čistosti in lepoti prekaša »Kraljica devic«. Zmagoslavje obhajajo v nebesih spoznavalci vere; a kdo bi mogel dosegati »Kraljico spoznavalcev«? S palmami v roki se ji klanjajo mučenci, saj je »Kraljica mučencev« pretrpela za Boga še vse drugačne muke. Kakor otroci okoli matere se zbirajo apostoli, očaki nove zaveze, okoli svoje »Kraljice apostolov«. Da, celo iz blestečih zborov nebeških duhov neprenehoma doni: »Češčena, Kraljica angelov, češčena Marija!«

Večna božja ljubezen je Mariji položila na glavo vse najodličnejše krone, je prav v njeno roko položila tudi žezlo neizmerne moči in dobrote, saj je Marija »proseča vsemogočnost«, v svoji priprošnji vsemogočna.

O Zveličarju pravi apostol Pavel, da vekomaj živi in za nas prosi. Marija pa ga v vsem posnema in zato je tudi ona naša priprošnjica.

Ko bi nekoč izraelsko ljudstvo moralo biti iztrebljeno, je zanj prosila Ester in ga rešila. Koliko je šele Marija s svojo materinsko priprošnjo v dolgih stoletjih rešila svojih sinov in hčerá!

Naša Mati ni taka, da bi ne imela z nami usmiljenja, saj je sama izkusila sleherno trpljenje!

Zato je tudi naše zaupanje v Marijo brez konca in kraja in v vseh mogočih jezikih neprenehoma doni od kraja do kraja zemlje prošnja: »Spomni se, o premila Devica, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki je pod

Marijino vnebovzetje.

tvoje varstvo pribežal, tebe pomoči prosil in se tvoji priprošnji priporočal!«

Grešniki jo kličemo svojo »Priprošnjico«, bolniki svoje »Zdravje«, ves krščanski svet svojo »Pomoč kristjanov«.

Marija, Pomoč kristjanov — slavljenja.

Ljubezen tolaži žalostne, briše solze, osrečuje. In Marija ljubi, ljubi vse ljudi, zato pa tudi vsakdo pri svoji Materi dobi potrebno pomoč.

Kdor je padel v greh in se boji kazni, se ga Marija rada usmili, saj je Pribežališče grešnikov. Mati svoje bolno dete prinaša pred Zdravje bolnikov, vojak se ji priporoča za varstvo, mornar se ozira vanjo, ki je Morska zvezda. Papeži priporočajo Mariji sebe in vso sveto Cerkev, saj je Varuhinja svete Cerkve. Vladarji pokladajo svoje krone pred Marijine noge. Delavci in rokodelci nji izročajo svoje trude in napore in kmet njenemu varstvu priporoča svojo setev, da bi prinesla dobrega kruha zanj in za družino.

Ljubezen in zaupanje so Mariji poklanjali vsi veliki svetniki in ustanovitelji meniških redov so vsi od kraja svojim učencem naročali, naj časte in ljubijo Marijo. Benedikt in Bazilij učita svoje menihe, naj Mariji prepevajo slavo noč in dan. Dominik in Frančišek naročata ljubezen do Jezusa in ljubezen do Marije. Sv. Ignacij Lojolski je svoj red postavil pod posebno Marijino varstvo in vzklilo je iz tega reda silno število Marijinih družb po vsem svetu z milijoni članov.

Vsi sveti ljudje so bili nekdaž in so še danes prepričanja, kakor ga je tako lepo izrazil sv. Bernard: »V nevarnostih, v težavah, v dvomih misli na Marijo, kliči Marijo! Nikoli naj ne izgine iz tvojih ust in iz tvojega srca. Da pa boš vreden njene priprošnje, posnemaj njeno življenje! Če boš za njo hodil, ne boš krenil s pravega pota, če boš njo klical, ne boš obupal. Če te bo ona držala s svojo roko, ne boš padel, če te bo ona varovala, se ne boš bal, če boš nanjo mislil, ne boš zašel v zmore, če te bo ona vodila, se ne boš utrudil, če ti bo Marija milostljiva, boš dospel na cilj.«

*

Marija je Mati vseh ljudi. Zato pa jo tudi vsi ljudje prosimo, a ne samo prosimo, ampak jo vsak tudi proslavlja s tem, kar sam zna. Skladatelji Mariji zlagajo čudovite skladbe na vseh mogočih glasbilih, pesniki ji posvečajo najlepše sadove svoje domišljije in lepe besede, bogoslovni učenci pišejo o Mariji globoke razprave, vsi ljudje, tudi otroci, prepevajo Marijine pesmi.

Umetniki in obrtniki se kosajo, kdo bo kaj večjega in lepšega naredil za našo skupno Mater: slikarji jo slave s podobami čudovite miline, kiparji klešejo Marijine kipe, stavbeniki delajo načrte za Marijine cerkve, zlatarji kujejo svetinjice, letopisci zapisujejo Marijine čudovite dobrote, ki jih izkazuje svojim otrokom.

Marijino kronanje.

Ali nimamo Marijinih svetišč po vsem širnem svetu, od Marije Velike v Rimu in Marijine cerkve na Sijonskem griču v Jeruzalemu in njene veličastne bazilike v Lurdu do zadnje skromne podružnice po naših domačih gričih? Saj je Marija sama tako napovedala: »Glej, odslej me bodo blagrovani vsi rodovi!«

Že dolga stoletja odmeva po vsem svetu zvonjenje za angelsko češčenje po trikrat na dan. Kdo bi mogel prešteti pesmi in knjige v Marijino čast, kdo milijone in milijone vsakdanjih molitev in vzklikov k Mariji?

Kako srečne se čutimo, kadar se kakor otroci zberemo okoli svoje Matere na kaki Marijini božji poti! Kako pa bi tudi moglo drugače biti, saj je Marija toplo ognjišče, pri katerem se vedno dobro počutimo, Marija je pač — naša Mati!

KONEC.

P. Krizostom: Vneta misijonarja

Da sta šla Pikec in Pokec v Afriko misijonarit, vam je pač dobro znano. Da bi ju zamorčki ne požrli, sta si obraza in roke namazala s sajami. Oglasila sta se pri belem očetu Alberiku in se mu izročila na razpolago. Misijonar ju je navdušeno sprejel in ju čez nekaj dni odposlal v bližnjo misijonsko postajo Nonaido.

Junaško sta koracala oba fantiča proti cilju, ko jima nenadoma zastavi pot gromozanski lev, ki jima pokaže vso globino svojega žrela. Junakoma je zastalo srce in oči so se jima široko razprle, ko sta zrla v temino levovega gobca, ki naj bi postal njuno novo stanovanje.

Tedaj pa dvigne Pikec svojo roko in krikne: »Roke kvišku — ali pa ustrelim!« Učinek je bil odličen. Lev se je postavil na zadnji nogi in dvignil prednji tači pokorno kvišku.

Ker pa ni bil vajen take drže, se je prekopicnil na hrbet. Obupno je zacvilil, stisnil rep med noge in izginil.

Pikec in Pokec sta si oddahnila in se zvonko zasmejala. »Pikec, povej, kako da te je zver tako lepo ubogala?« vpraša Pokec.

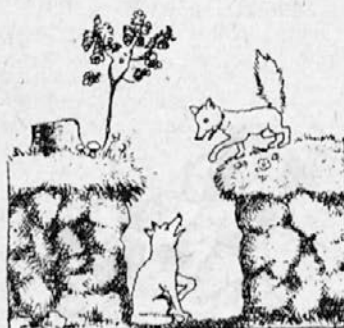
Pikec je pokazal svoj obvezani prst: »Poglej, obveza se vidi kot kak samokres. Lev je mislil, da se mu bliža zadnja ura in jo je odkuril. O, Alberik me je imenitno obvezal.«

Pikec in Pokec sta se pobožno zahvalila Bogu za tako očitno pomoč. Mislila sta si: »Če imava tako srečo z zvermi, koliko sreče bova imela šele pri spreobračanju neumrjočih duš.«

In z veselo pesmijo v duši sta jo mahnila proti misijski postaji.

KDOR SE TUJI NESREČI SMEJE, SE SAM OB SVOJI
SOLZI

(Opis risb iz »Lučke« št. 7—8.)

1. slika:

*Volk ubogi
v luknjo se vlovi,
lisička zvitorepka
pa se mu smeji.*

2. slika:

*Volk požrešni tuli in zdihuje,
lisička od veselja rjuje,
tako se je smejala,
da je zaplesala.*

3. slika:

*Ali, ojl nesreča nikdar ne počiva
vsega je le škodoželjnost kriva,
lisička »Rdečedlačka« zakriči
in v luknjo se zvali.*

4. slika:

*Sedaj sta ujeta oba,
od zadaj lovec pričaplja.
Na prvi vodi psička,
ki gleda ujeta pfička.*

*Taka je tale zgodba,
k' je lepa kakor godba,
a težka kakor tona,
a vredna je bonbona.*

Odp.: Marjanca Rabič, učenka I. a razr. urš. realne gimn.
v Ljubljani, Tyrševa c. 51.

Risbe Kaj pa je to? so pravilno opisali sledeči:

Stanonik Albina, Bricelj Dragica, Hren Marinka, Rabič Marjanca, Zgajnar Marija, Malovrh Jožefa, Rajar Marija, Ločnikar Tončka, Kastelec Franci, Pokorn Cvetka, Bila Bogomir, Hiti Dušan, Strah Nikolaj, Šurc Marija, Vojščak Ludvik, Dolinar Davorin, Sušnik Pija, Serajnik Nataša, Bajc Vladimir, Možina Egidij, Tavželj Boris, Levičnik Aleksander, Možina Alojzij, Nartnik Francka, Nartnik Tone, Skvarča Alojzij, Tominc Roza, Žanta Albinca, Kandare Tamara, Artič Jernej, Lokar Breda, Sitar Franc, Debevec Frančišek, Debevec Vera, Petrovčič Slavka, Topole Bojan, Kovič Slavko, Susman Amalija, Medved Marija, Mlakar Antonija, Topole Jernej, Majc Majdi, Starc Franc, Starc Edo, Skrbine Janez, Makovec Milka, Soklič Mari, Žužek Roman, Žužek Božo, Kuret Primož, Pungerčar Betka, Tehavec Ladislav, Jozelj Franc, Vodnik Ivi, Kovačič Nada in Pardubsky Andrej.

Štiri dobre rešitve so bile brez imena.

Nagrajeni bodo:

Stanonik Albina, uč. VIII. razr. 1j. šole v Borovnici; Lokar Breda, uč. III. razr. vadnice, Ljubljana, Mahničeva ulica 40; Strah Nikolaj, uč. III. razr. vadnice; Rajar Marija, dij. II. b razr. real. gimn., Ljubljana, Kamniška ulica 40; Rabič Marjanca, uč. I. razr. urš. gimn., Ljubljana, Tyrševa 51; Topole Bojan, dij. III. razr. kl. gimn., Dunajska 17/II; Susman Amalija, Prevalje 4, p. Preserje; Kovič Slavko, učenec IV. razr., Smarje-Sap 10.